

Tapaus: Nuoren koiran yllättävä kuolema

Kirjoittaja: Lea Kilpeläinen

Ystäväni ja edesmenneen koirani kasvattaja Marjo Vihervä pyysi minua kirjoittamaan nuoren Lippe koirani kuolemasta, jotta vastaavissa kuolemantapauksissa mahdollisimman moni toimisi rotuyhdistyksen toivomalla tavalla ja lähettäisi koiran ruumiinavaukseen Eviralle.

Nuoren koirani äkillinen kuolema sattui pari vuotta sitten, kun lomani Kiinassa oli alkanut. Ennen matkalle lähtöä olin varmistanut huolella vanhan koiran hoitojärjestelyt, nuori koira pärjäisi kyllä. Sekä henkieläinlääkärimme että koiratarhan omistaja oli ohjeistettu vanhan koiran tehohoidoista pidättäytymisen osalta. Nuoren koiran hoito ei tarvinnut erityisohjeita.

Kun puhelu Kiinan aikaan klo 21 tuli ja puhelimesani näkyi soittajana Tassuparkki, tiesin jotain tosi pahaa sattuneen. Uutinen 13 -kuukautta vanhan Lippe -koirani kuolemasta oli yllätys, jota vähiten odotin. Samalla kun kysyin, mitä on tapahtunut, kerkesin ajatella monta eri vaihtoehtoa auton alle jäämisestä toisen koiran raateluun... Mutta ei, Lippe oli kuollut metsälenkillä.

Koirani olivat olleet yhdessä metsälenkillä tarhan omistajan, Jatan kanssa. Lippe oli juossut hurjana ympäri metsää kiusaten ohi juostessaan Ekoä, vanhustani. Lopulta Jatta oli ottanut Lipen kiinni, jotta vanhuskin saisi tehdä tarpeensa rauhassa. Äkkikuolema tuli muutaman minuutin levon jälkeen, samalla hetkellä, kun Lippe päästettiin uudelleen irti. Se oli pyörähtänyt kerran Jatan ympäri, parkaissut ja pudonnut elottomana maahan. Elvytyksestä huolimatta mitään ei ollut tehtävissä. Soitto eläinlääkärille oli vahvistanut tiedon; heti kuultuaan tapauselostuksen puhelimesssa, eläinlääkäri oli vakuuttanut, että koira oli saanut sydänkohtauksen eikä mikään voi sitä auttaa.

Tilanne oli koiratarhan omistajan kannalta kaoottinen; kuollut koira metsässä, koiran omistaja Kiinassa, mitä seuraavaksi. Ammattilaisena hän otti tilanteen nopeasti hallintaansa. Apuvoimien kanssa koira haettiin pois metsästä ja oli selvää, että koira piti lähettää ruumiinavaukseen mahdollisimman pian.

Kiinaan saamani puhelun aikana olin niin pökerryksissä, etten osannut muuta kuin antaa Lipen kasvattajan yhteystiedot; Marjo osaisi sanoa, mitä muuta kannattaa tehdä. Niinpä Jatta soitti tiedon koirani kuolemasta kasvattajallekin. Valveutuneena rottweiler -kasvattajana Marjo oli osannut kertoa ruumiinavauksen tärkeydestä ja että rotuyhdistys maksaa sen tällaisessa, alle kuusi vuotiaan, äkillisessä kuolemantapauksessa, kun avaustulokset annetaan rotuyhdistyksen käyttöön.

Soittamalla Eviraan, Jatta oli saanut erittäin ystävällistä ohjausta siihen, miten pitää toimia. Eviran nettisivuilla on lähete avausta varten, samoin hyvät ohjeet koiran pakkaamiseen ja lähettämiseen Matkahuollon kautta kohti Helsinkiä. Eviran lomakkeessa kysytään suoraan tietojen luovutusasiatkin. Vaikka lasku Lipen avauksesta ohjautui koiratarhan osoitteeseen, maksoi rotuyhdistys laskun heti, kun se sinne toimitettiin. Se oli erittäin hyvää toimintaa rotuyhdistykseltäkin.

Lipen kuolema oli yllätys, johon en ollut osannut varautua. Tieto koirani kuolemasta levisi nopeasti koirapiireissä ja sain useita viestejä, joissa kerrottiin aivan samanlaisista nuoren koiran kuolemantapauksista. Olisi tutkimusten kannalta hyvä, jos kaikki ne koirat olisi avattu ja tutkittu kuolemansyyn selvittämiseksi. Lipen kuolinsyy selvisi avauksessa: äkillinen sydämen rytmihäiriö. Lipeltä ei löytynyt muutoksia sydänlihaksesta, vaikka sitä oli selvästikin etsitty eri menetelmin. Antoiko tieto lisävalaistusta äkkikuolemiin, en tiedä. Se ainakin varmistui, että kaikki sydänkuolemat eivät johdu

perinnöllisistä sydänsairauksista. Jos koiraani ei olisi avattu ja tutkittu, mieltäisin vieläkin, mihin se kuoli ja tuskaa lisäisi mahdollinen perinnöllisyyden pelko. Nyt tiedän, että Lippe kuoli ehkä omaan innokkuuteensa, mutta se kuoli onnellisena koirana, rakastamassaan metsämaastossa.

Vanha Eko-rottikseni eli tapauksen jälkeen vielä puolitoista vuotta ja Tassuparkki on saanut uuden kanta-asiakkaan nykyisestä Hinni -koirastani.